

KÉT HÉT EGY NOVELLA

5-8. osztály

4. forduló

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

Rick Riordan: Percy Jackson és az olimposziak

1.kv. A villámtolvaj

Szeged: Könyvmolyképző Kiadó, 2008

1) Ki Percy Jackson?

.....
.....

2) Hová ment Percy osztálya?

.....
.....

3) Hogyan nézett ki Mr. Brunner, a mitológiatanár?

.....
.....

4) Miért volt jó fej Mr. Brunner?

.....

5) Mit csinált Nancy Bobofit az utazás közben?

.....

.....

6) A múzeumi körsétán láttak egy sztélét is. Mi is az a sztélé?

.....

.....

7) Mi történt az ebédszünetben Percy és Nancy Bobofit között?

.....

.....

.....

8) Mi történt Mrs. Dodds-szal a múzeumban a márványfríz előtt, ahová behívta Percyt?

.....

.....

.....

.....

9) Hogyan segített Mr. Brunner Percynek?

.....

10) Miért is csodálkozott Percy a másik kísérő tanár Mrs. Kerr nevén?

.....

.....

Rick Riordan

A VILLÁMTOLVAJ

PERCY JACKSON ÉS AZ OLIMPOSZIAK

([Tartalóm](#))

Könyvmolyképző Kiadó Szeged, 2008

1. Mínusz Egy matektanár

Tudod, én nem akartam félvér lenni.

Ha azért olvasod ezt a könyvet, mert azt gyanítod, hogy te is félvér vagy, azt ajánlom, most csukd be, és ne is olvasd tovább! Bármít is hazudott a születésedről az anyukád vagy apukád, hidd el nekik, és próbálg meg normális életet élni!

Félvérek lenni veszélyes. Félelmetes. Az esetek többségében úgy végződik, hogy a félvér fájdalmas és elég ronda halált hal.

Ha normális, szóval telivér gyerek vagy, és azért olvasod ezt a könyvet, mert úgy gondolod, hogy a sztori az elejétől a végéig kitaláció, az oké. Olvasd nyugodtan tovább! Irigyellek, amiért azt hiheted, hogy mindebből egy szó sem igaz, hogy valójában nem is történt meg.

De ha magadra ismersz ezeken az oldalakon – és úgy érzed, a lelked mélyén valami nyugtalanít azonnal hagyd abba az olvasást! Lehet, hogy közénk tartozol. És amint rádőbbensz, hogy ez a helyzet, már csak idő kérdése, hogy ők is megsejtsék, és akkor eljönnek érted.

Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek!

A nevem Percy Jackson.

Tizenkét éves vagyok. Néhány hónapja még a Yancy Akadémia bentlakó diákja voltam. Ez egy magániskola New York állam északi részén, ahol problémás gyerekek tanulnak.

Problémás gyerekek vagyok? Aha.

Mondhatni.

Rövid és szármalmas életem bármely pontján kezdhem a bizonyítást, de a dolgok tulajdonképpen csak múlt májusban kezdtek rosszabbra fordulni: amikor a hatodik osztály, az én osztályom, tanulmányi kirándulásra indult Manhattanbe. Huszonnyolc dilis gyerek és két tanár egy sárga iskolabusszal a Metropolitan Múzeumba tart, hogy ókori görög és római alkotásokat bámuljanak.

Tudom, ez valóságos kinszenvedésnek hangzik. A Yancy osztálykirándulásainak többsége ilyen.

De ezt a kirándulást Mr. Brunner, a mitológiatanárunk vezette, úgyhogy lehetett némi reményem.

Mr. Brunner középkorú pasas, és motoros kerekesszéssel közlekedik. Haja ritkuló, a szakálla satnya, mindig kávézagú, kopott tweedzakóban jár. Az ember nem is hinné, hogy

jó fej, de történeteket és vicceket mesélt nekünk, és az óráin hagyott minket játszani. Bámulatos, mondhatni isteni gyűjteménye volt görög meg római páncélokból és fegyverekből, szóval ő volt az egyetlen tanár, akinek az óráján nem aludtam.

Reméltam, hogy rendben megússzuk a kirándulást. Illetve legalábbis reménykedtem, hogy ezúttal nem kerülök bajba.

Ember, hogy mekkorát tévedtem!

Tudod, az a helyzet, hogy az ilyen túrákon mindig történik velem valami. Mint ötdikben is, amikor az előző iskolámmal elmentünk a saratogai csataterre, és adódott egy kisebb balesetem a forradalom egyik ágyújával. Nem is az iskolabuszra célloztam, mégis kicsapták. És azeelőtt, a negyedikes sulimban, amikor a Tengervilág cápamedencéje mögött a kulisszatitkokba avattak be minket. Meghúztam egy emelőrúdat. Pontosabban nem a megfelelő emelőrúdat húztam meg, mire az osztály váratlan, ámde gyors úszásra kényszerült. És azeelőtt meg... nos, hát képzelheted.

Elhatároztam, hogy az idei osztálykirándulást balhémentesen végszelem át.

A város felé menet egész úton el kellett viselnem Nancy Bobofit baromságait. Ez a szeplős, vörös hajú, kleptomaniás lány a legjobb haverom, Grover fejét bombázta mogyoróvajas-ketchupos szendvicsdarabokkal.

Grover könnyű célpont. Vézna gyerek. Ha valami bánja, sír. Biztos bukott már pár osztályt, mert hatodikos letére már csupa pattanás, és az állán szakáll pelyhedzik. Rádásul rokkant. Életre szóló felmentést kapott tornából, mert a lábizmaival nem stimmel valami. Furcsán jár, mintha minden lépés fájna neki, de ne dőlj be ennek! Látnod kellene, hogy tud futni, amikor a menzán húsoschilis tortilla van ebédre.

Szóval, ez a Nancy Bobont szendvicsgalacsinokkal dobálta, amik beleragadtak Grover göndör, barna hajába, a csaj pedig nagyon jól tudta, hogy én nem tehetek semmit a barátom védelmében, mert már így is próbaidőn vagyok. Az igazgató tanteremfogságban való elpusztulással fenyegetett arra az esetre, ha ezen az osztálykiránduláson bámi rossz, kínos, kényelmetlen vagy akár csak enyhén mulatságos incidens történne.

– Megölöm ezt a tyúkot! – morogtam oda a haveromnak. Grover próbált csitítani.

– Semmi gond. Szeretem a mogyoróvaját.

Majd elhajolt Nancy ebédjének újabb falatkája elől.

– Na, ebből elég volt! – Felkászálódtam, de Grover visszahúzott az ülésre.

– Már így is próbaidőn vagy – figyelmeztetett. – Tudod, hogy téged hibáztatnak, ha

bámi történik.

Visszatekintve azt kívánom, bárcsak ott és akkor betakartam volna pár máriással Nancy Bobofit. A tanteremfogság semmi ahhoz a zűrhöz képest, amibe belekeveredtem.

Mr. Brunner vezette a múzeumi körsétát.

Ő gurult az élen a kerekesszékével, mi meg követtük a nagy, visszhangos kiállítótermeken keresztül, márványszobrok és nagyon régi, fekete és narancsszínű kerámiákkal teli vitrinek előtt.

Elképesztő, hogy ez a cucc túlélte két-háromezer évet!

Brunner egy körülbelül négy méter magas kőszlop köré terelt minket, amelynek nagy szfinx ült a tetején, és kezdte elővezetni, hogy az egy sztélé. Az ilyen oszlopok sírokat jeleztek, és ez a darab egy velünk körülbelül egykorú lány sírköve volt. Az oldalán látható faragásokról magyarázott. Próbáltam figyelni arra, amit mond, mert egész érdekes volt, de az osztálytársaim rá se bagóztak, mindenki dumált valakivel, és hiába szóltam nekik többször is, hogy fogják már be, a másik kísértő tanár, Mrs. Dodds ferde szemmel nézett rám, pedig nem is hallotta, mit mondtam.

Mrs. Dodds kis termetű asszony, Georgia államból való. Fekete bőrdzsekiben jár, pedig már ötvenéves is elmúlt. Kinéztem belőle, hogy képes lenne akár Harley motoron behajítani az öltözőszekrényünkbe. Év közben jött a Yancybe, amikor az előző matektanárunk idegösszeomlást kapott.

Mrs. Dodds a legelső naptól fogva kedvelte Nancy Bobofit, és úgy ítélte meg, hogy vele ellentétben én egy elfajzott, megátalkodott, mindenre képes kölyök vagyok. Ha görbe ujjával rám bökött, és negédesen megszólalt: „Nos hát, drágaságom...” – abból biztosra vehettem, hogy legalább egy hónap tanteremfogságra ítélnék.

Egyszer utasított, hogy rádiózzam ki a megoldásokat a régi matekkönyvekből. Éjfélig ezzel kínlódtam. Mondtam is Grovernek, nem hiszem, hogy Mrs. Dodds emberi lény. Grover pedig mélységes komolysággal nézett rám, és azt felelte:

– Ebben tökéletesen igazad van.

Mr. Brunner továbbra is a görög síremlék-művészetről beszélt.

Végül aztán Nancy Bobofit vihogva mondott valamit a sztélén látható meztelen férfiről, mire hátrafordultam, és rászóltam:

– Befognád már végre?! Hangosabbra sikerült, mint szándékoztam.

Az egész osztály röhögött. Mr. Brunner félbeszakította a kiselőadást.

– Mr. Jackson – tudakolta volna netán valami hozzáfűznivalója? Rákvörös lett az

arcom.

– Nem, tanár úr.

Mr. Brunner a sztlé egyik jelenetére mutatott.

– Akkor esetleg elmondaná nekünk, mit ábrázol ez a kép?

A faragványra néztem, és megkönnyebbülten lélegeztem fel, mert ami azt illeti, felismertem.

– Kronosz megeshi a gyermekeit. Ugye?

– Igen – felelte Mr. Brunner, de még nyílvánvalóan elégedetlenül. – És vajon miért teszi ezt?

– Nos... – Törtem a fejemet, hogy eszembe jusson. – Kronosz volt az istenkirály, és...

– Isten? – kérdezte Mr. Brunner.

– Titán – igazítottam ki magamat. – És... nem bízott a kölykeiben, akik istenek voltak. Szóval... Kronosz egyszerűen felfalta őket, igaz? De a felesége elrejtette a csecsemő Zeuszt, és Kronosznak követ adott helyette. És később, amikor Zeuszt felnőtt, csellel rávette Kronoszt, hogy rókázza ki a fivéreit és nővéreit...

– Fúúúú! – szólalt meg az egyik lány mögöttem.

–...és aztán nagy harc kezdődött az istenek és a titánok között... – folytattam. – És az istenek nyertek.

Kuncogás, vihogás hallatszott.

Mögöttem Nancy Bobofit azt motyogta egy barátjánőjének:

– Nem mintha az életben sok hasznát vennénk ennek. Majd épp az szerepel az állaspályázatok tesztjeiben, hogy: „Fejtse ki, miért falta fel Kronosz a kölykeit!”

– Mr. Jackson – szólított fel Mr. Brunner –, Miss Bobofit kitűnő kérdésére reagálva elmagyarázná, vajon miért fontos ez a való életben?

– Bukta – mormogta Grover.

– Fogd be! – sziszegte Nancy, a hajánál is vörösebb arccal. Végre Nancy is megkapta a magáét! Mr. Brunner volt az egyetlen, aki mindig meghallotta, ha a csaj beszólt. Radarfüle volt.

Elgondolkodtam a kérdésen, aztán vállat vontam.

– Nem tudom, tanár úr.

– Értem. – Mr. Brunner csalogdottnak tűnt. – Hát, ez fél pontot ér, Mr. Jackson. Zeuszt

valóban beetette Kronoszt: mustár és bor keverékét nyelte vele, amelyről az apa kiöklendezte őt lenyelt gyermekét. Ezek halhatatlan istenek lévén emésztetlenül éltek és növekedtek a titán gyomrában. Az istenek legyőzték apjukat, darabokra kaszabolták a saját sarlójával, és a maradványait szétszórták a Tartaroszbán, az Alvilág legsötétebb bugyrában. Ezzel a boldogságos végszóval elérkeztünk az ebédszünethez. Mrs. Dodds, megmenné, hogy kivezet minket?

Az osztály elindult kifelé, a lányok a hasukat fogták, a srácok lökdösődtek és idiótán viselkedtek.

Grover és én már követtük volna őket, amikor Mr. Brunner utánam szólt:

– Mr. Jackson! Tudtam, mi következik.

Mondtam Grovernek, hogy menjen csak. Aztán Mr. Brunner felé fordultam.

– Tessék, tanár úr!

Mr. Brunnernek olyan nézése volt, hogy nem eresztette az embert. Barna szem, átható tekintet, olyan érzésem támadt, hogy több ezer éves ez a tekintet, és már mindent látott.

– Meg kell tanulnia a választ a kérdésemre – mondta Mr. Brunner.

– A titánokról?

– A való életről. És arról, mire alkalmazhatja ott az ismereteit. -Öh...

– Amit tőlem tanul – folytatta –, az létfontosságú. Remélem, ilyennek is tekintik! Csak a legjobb teljesítményt vagyok hajlandó elfogadni magától, Percy Jackson.

A magam részéről pipa voltam rá, amiért pont az én esetemben helyezi ilyen magasra a mércét.

Úgy értem persze, hogy az elég érdekes volt, amikor az iskolai bajnokságon görög páncélba öltözött, és azt dörögte: „Rajta!” Kihívott bennünket “kard a kréta ellen” hogy füssünk a táblához, és írjuk fel minden valaha élt görög és római alak nevét, az anyjuk nevét és hogy milyen istent imádtak. De Mr. Brunner azt várta tőlem, hogy ugyanolyan jól teljesítek, mint a többiek, annak ellenére, hogy én diszlexiás vagyok, és figyelemzavarom is van, és a büdös életben soha nem kaptam hármasnál jobb jegyet. De nem is: ő azt várta tőlem, hogy jobb legyek, mint a többiek. Én meg egyszerűen képtelen voltam megtanulni azt a rengeteg nevet és adatot, nemhogy helyesen le tudjam írni.

Mormogtam valami olyasmit, hogy nagyon fogok igyekezni. Mr. Brunner szomorú tekintete hosszan időzött a sztlén, mintha annak a lánynak a temetésén lenne.

Azt mondta, menjek és ebédeljek meg a többiekkel.

Az osztály a múzeum főlépcsőjén gyűlt össze, ahonnan elgyönyörködhettek az Ötödik sugárút gyalogosforgalmában.

Az égen nagy vihar készülődött... olyan fekete felhőket még sosem láttam a város felett. Arra gondoltam, talán a globális felmelegedés vagy valami ilyesmi miatt van, mert az időjárás egész New York államban igen szeszélyes volt már karácsony óta. Hatalmas hóviharak dúltak, és árvizek meg villámcsapástól keletkezett futótűzek pusztítottak. Úgyhogy az sem lepett volna meg, ha hurrikán közeledik.

Úgy tűnt, senki más nem vette észre. Az osztálytársaim egy része sós keksszel etette a galambokat. Nancy Bobofit egy hölgy retiküljéből próbált elcsómi valamit. Mrs. Dodds persze ebből semmit sem vett észre.

Grover és én a szökőkút szélén, a többiekől távolabb ültünk. Talán így nem tűnik fel mindenkinek, hogy mi is abból az iskolából jöttünk – abból az iskolából, ahová időnlen lúzerek járnak, akik máshova be se kerülnének.

– Tanteremfogság? – kérdezte Grover.

– Á, Brunner nem olyan. Csak nem bánnám, ha néha leszállna rólam egy kicsit. Nem vagyok egy zseni.

Grover egy ideig nem szólt egy szót sem. Aztán, amikor már azt hittem, hogy valami mély, filozofikus megjegyzést tesz, hogy jobban érezzem magamat, azt sóhajtott:

– Meg lehetem az almádat?

Nemigen volt étvágyam, ezért odaadtam neki.

Azon kaptam magam, hogy a sugárúton nyüzsgő taxikat bámulom, anyára gondolok meg a lakásunkra, nem messze innen. Karácsony óta nem láttam anyát. Elfogott a kísértés, hogy beüljek egy taxiba, és hazamenjek. Anya biztosan megölelne, és örülne, hogy láthat, de biztosan csaldott is lenne. Rögön visszaküldené a Yancybe, a lelkemre kötné, hogy igyekezzek jobban, szedjem össze magamat meg ilyesmi, annak ellenére, hogy hat év alatt ez a hatodik iskolám, és valószínűleg innen is kirúgnak. Képtelen lennék elviselni, amilyen szomorú szemmel nézne rám.

Mr. Brunner a mozgássérülteknek kialakított rámpa alján parkolta le a kerekesszéket. Zellerszárat rágott, és papírkötésű könyvet olvasott. A kerekesszék háttámlájából piros esernyő állt ki, úgy festett, mint egy motorizált kávéházi asztal.

Már éppen ki akartam csomagolni a szendvicsemet, amikor Nancy Bobofit jelent meg az undok haverjaival – gondolom, elunta, hogy turistáktól lopkodjon –, és a maradék ebédjét Grover ölébe borította.

– Hoppá! – vigyorgott rám görbe fogaival. Szeplői narancsszínűek, mintha valaki híg narancslekvárt spriccelt volna rá.

Próbáltam nyugodt maradni. Az iskolapszichológus milliószor elmondta már... számoljak el tízig, uralkodjak a dühömön. De teljesen elborult az agyam. A dühödttenger robaja visszhangzott a fejemben.

Nem emlékszem, hogy hozzáértem volna, csak arra emlékszem, hogy Nancy fenéken ül a szökőkútban, és visít:

– PERCY BELELÖKÖTT!

Mrs. Dodds megjelent mellettünk a semmiből. A srácok

izgatottan suttoztak:

– Te láttad?

–...a víz...

–...mintha beszippantotta volna...

Nem értettem, miről beszélnek. De azt sejtettem, hogy már megint bajban vagyok.

Amint Mrs. Dodds meggyőződött róla, hogy a szegény kicsi Nancynak nem esett baja, és megígérte neki, hogy kap egy új pólót a múzeum ajándékboltjából, satöbbi, satöbbi, hozzám fordult. Diadalmas tűz villant a tekintetében, mintha olyasmi történt volna, amire a félév eleje óta várt.

– Nos hát, drágaságom...

– Tudom – mormogtam. – Egy hónap munkafüzet rádiózás. Mint kiderült, nem ez volt a nyerő válasz.

– Jöjjön csak velem! – mondta Mrs. Dodds.

– Várijon! – kiáltott Grover. – Én voltam. Én löttem be. Csodálkozva bámultam rá. Nem tudtam elhinni, hogy megpróbál

védetni engem. Mrs. Dodds mindig halálra rémisztette Grovert. Metsző tekintettel nézett rá, és Grover pihés állá megremegett.

– Nem hinném, Mr. Underwood – mondta. -De...

– Maga itt marad!

Grover kétségbeesetten nézett rám.

– Nincs semmi baj, ember – vigasztaltam. – Kösz, hogy megpróbáltad.

– Drágaságom! – vakkant rám Mrs. Dodds. – Most! Nancy Bobofit vigyorgott.

Extra gyilkos pillantást vetettem rá: „később úgyis megöllek”. Megfordultam, hogy szembenézzek Mrs. Doddsszal, de már nem volt ott. A múzeum bejáratánál állt, jó messze, a lépcső tetején, és türelmetlenül intett, hogy menjek már.

Hogyan ért oda olyan gyorsan?!

Sok ilyen pillanatom van, amikor az agyam lelassul, kihagy meg ilyesmi, és csak arra emlékszem, hogy kimaradt valami. Mintha a világegyetem kirakójátékából kiesett volna egy puzzle darab, és én a mögötte levő ürességbe bámulnék. Az iskolai pszichológus szerint ez a figyelemzavar a betegségem tünete, az agyam időnként rosszul értelmez bizonyos dolgokat.

Én nem voltam ebben olyan biztos. Mrs. Dodds után mentem.

A lépcsőn félútról visszanéztem Groverre. Sápadt volt, Mr. Brunnerről rám nézett és vissza, többször is. Mintha azt akarná, hogy Mr. Brunner vegye észre, mi történik, de Mr. Brunner nagyon elmerült a regényolvasásában.

Megint felnéztem. Mrs. Dodds megint eltűnt. Már odabent volt a múzeumban, az előcsarnok végén, és integetett, hogy siessek. Oké, gondoltam. Új póltót vesz Nancynek az ajándékboltban.

De nyilvánvalóan nem ez volt a terv.

Utánamentem a múzeumba. Amikor végül utolértem, a görögromai részlegben álltunk.

A teremben rajtuk kívül senki. Mrs. Dodds karba font kézzel állt egy görög isteneket ábrázoló, nagy márványfríz előtt. Furcsa, félelmetes torokhangot hallatott... mintha morogna.

Akkor is ideges lettem volna, ha nem hallatja azt a hangot. Elég kellemetlen egyedül maradni egy tanárral, különösen, ha az a tanár Mrs. Dodds. Volt valami abban, ahogy a frízre nézett... mintha porrá akarná zúzni... – Az utóbbi időben sok gondot okoztál nekünk, drágaságom... – szólt fojtott hangon.

Nem akartam kockáztatni, ezért azt mondtam:

– Igen, tanármő.

Bórkabátjának mandzsettáját húzgálta.

– Komolyan azt gondoltad, hogy ezt megúsod?

Tekintete nem is őrlött volt. Annál egy fokkal rosszabb. Gonosz.

Tanár, gondoltam idegesen. Nem hinném, hogy bántana.

– Jobban fogok igyekezni, tanármő kérem.

Mennydörgés rázta meg az épületet.

– Nem vagyunk bolondok, Percy Jackson! – közölte Mrs. Dodds. – Csak idő kérdése volt, hogy megtaláljunk. Valj hát, és kevesebbet fogsz szenvedni!

Fogalmam sem volt, miről beszél.

Csak arra tudtam gondolni, hogy a tanárok felfedezték az illegális cukorkakészletemet, amiből a kollégiumban árultam. Vagy rájöttek, hogy a Tom Sawyer dolgozatomat az internetről szedtem le, és nem is olvastam a könyvet, és most törlik az ezért kapott osztályzatomat. Vagy ami ennél is rosszabb, arra kényszerítenek, hogy elolvassam a könyvet.

– Nos? – sürgetett parancsolón.

– Tanármő kérem, én nem...

– Lejárt az idő!

Ekkor elképesztő dolog történt. A szeme úgy izzott fel, mint a parázs. Ujjai karmokká nyúltak. A dzsekije nagy bőrszármayakká olvadt.

Nem ember volt már. Hanem aszott banya, denevérszárnnyú, karmos ujjú, szájából sárga agyar állt ki, és éppen arra készült, hogy engem cafatokra tépjen.

Aztán a látomás még furcsábbá vált.

Mr. Brunner, aki egy perce még a múzeum előtt olvasott, begurult a galéria ajtaján, kezében toll.

– Hajrá, Percy! – kiáltotta, és felém hajította a tollat. Mrs. Dodds nekem

támadt.

Üvöltve félreugrottam, és éreztem, hogy karmok hasítják a fülem mellett a levegőt. Elkaptam a golyóstollat, de az, amint a tenyeremet érintette, már nem golyóstoll volt. Kard volt – Mr. Brunner bronzkardja, amelyet az iskolai ünnepségeken szokott villogtatni.

Mrs. Dodds gyilkos dühvel a szemében felém pördült.

A térdem akár a kocsonya. Alig álltam a lábamon. A kezem annyira remegett, hogy majdnem elejtettem a kardot.

A tanármő rám szíszegett...

– Pusztulj el, drágaságom!! És

egyenesen rám repült.

Halálos rémület vett rajtam erőt. Az egyetlen természetesnek tűnő lehetőséget

választottam. Meglepettem a kardot.

A fémpege a vállán találta el, és simán átszelte a testét, mintha vízből lett volna. SSSSSZZZ!

Mrs. Dodds – mint homokvár a ventillátortól – sárga porrá változott. Ott helyben elillant, nem maradt utána más, csak kényszag, elhaló sikoly és a gonoszság hideg fuvallata a levegőben, mintha villogó, vörös szemével még mindig engem figyelne.

Egyedül voltam.

A kezemben golyóstoll. Mr. Brunner nem volt ott. Senki sem volt a teremben, csak én. A kezem még mindig remegett. Lehet, hogy az ebédem varázsgombával vagy valami ilyesmivel fertőződött. Képzelmem volna az egészet? Visszaamentem a bejáráshoz. Eleredt az eső.

Grover a szökőkút szélén ült, fejére borítva a múzeum térképe. Nancy Bobont még mindig ott állt, még mindig vizes volt a szökő-kútban való mártózástól, undok haverjaival civakodott. Amikor megláttam, azt mondta:

– Remélem, Mrs. Kerr jól seggbe rúgott. Mire én:

– Kicsoda?

– A tanárunk, basszus...

Csak lestem. Nincs is Mrs. Kerr nevű tanárunk. Megkérdeztem Nancyt, mi a csodáról beszél.

Csak a szemét forgatta, és elfordult.

Megkérdeztem Grovert, hogy hol van Mrs. Dodds. Mire ő:

– Kicsoda?

De nem rögtön, hanem mintha gondolkodott volna egy kicsit, és nem nézett rám, ezért azt hittem, hogy csak ugratni akar.

– Nem vicces, ember! – förmedtem rá. – Ez komoly. Villámlott a fejünk felett.

Láttam Mr. Brunnert a rámpa mellett, a vörös esernyő alatt, a könyvet olvasta, mintha el sem mozdult volna onnan. Odamentem hozzá. Kissé szórakozottan nézett fel rám.

– Ó, hát megkerült a tollam. Kérem, a jövőben hordjon magával íróeszközt, Mr. Jackson.

Visszaadtam Mr. Brunnernek a tollát. Észre sem vettem, hogy még mindig nálam van.

– Tanár úr! – szólítottam meg. – Hol van Mrs. Dodds? Értetlen, üres tekintettel nézett

rám.

– Kicsoda?

– A másik kísérő tanár. Mrs. Dodds. A matektanár. Összehúzta a szemöldökét, a homlokát ráncolta, és aggodalmasan azt felelte:

– Percy, nem jött velünk semmiféle Mrs. Dodds. És amennyire én tudom, Mrs. Dodds nevű tanár soha nem is volt a Yancy Akadémia tanári karában. Amúgy jól érzi magát, fiam?